

Samizdat

by Ambrus Béla

Prezidențiale: posesori de putere, brokeri de putere și pioni

Întotdeauna m-a fascinat acea poveste a fetelor nu foarte dotate intelectual care își făceau planuri despre cum să prindă câte un tip bogat, frumos și deștept și să se căsătorească cu el. De cele mai multe ori, astfel de calcule meschine se terminau cu pumni în cap, cu lacrimi, cu luat copilul și fugit cu el, cu amenințări, cu partaje din alea în care mobila se „împărțea” în mod egal cu firezul. Ceea ce nu doreau să priceapă „doamnele” era un fapt de altminteri elementar: căsătoria nu reprezenta capătul drumului, ci începutul.

La fel, aceeași poveste o regăsim la toți prostanii care vor să fie „șefi”. Este extrem de simplu să devii „șef”, este foarte greu să te menții pe acea funcție, să performezi, să lași loc de „Bună ziua”, cum se zice, să împaci capra și varza, subalternul cu proprietarul care pune banii în afacere. Este dificil să aplanezi conflictele și orgoliile, să stăvilești pupincureala ce-i apucă pe unii, „săpatul” de care nu se pot lipsi ceilalți.

Cam așa e și în politică.

Dacă cineva mai are dulci vise cu zîne și balauri, poate c-a greșit secolul sau mileniul. Dacă cineva mai crede că puterea se exercită de la București, habar nu are despre ce vorbește. Dacă mai există cineva care să nu înțeleagă faptul că politica înseamnă **putere** și puterea se obține prin **bani** și **influență**, înseamnă că nu a înțeles nimic. Iar când vorbim despre bani, referirea vizează zeci, sute de trilioane de dolari sau de euro, nu mărunțiș. Acea este puterea. „Elita”. Cei care dețin acei bani dispun de putere și de relații. Gestionează puterea în beneficiul propriu. Nu-i deranjează niște milioane aruncate în stînga sau în dreapta. La presă, la ONG-uri. La politicieni. Nu-i deranjează decît guvernele, parlamentele și în general populația. Pulimea. Viermii. Noi, ăștia care existăm.

Davos 2019

Da, „ei” sînt Davos. Au armate private, avioane private, nu au bănci – ci dețin toate băncile, corporații, spitale, firme de asigurări, au organe pentru transplant, tot. Pe urmă, sînt ăia micii, cei pe care-i vedem pe la G20, la G7. Brokerii de putere. Adevărații brokeri, nu cei din diversele teorii politice. Cei care vînd și cumpără putere. În rest, pionii.

Dacă cineva mai credea în povestea cu „cel mai puternic om al planetei”, începînd de astăzi avem dovada că pînă și asta e doar o glumă. Dacă la sfîrșitul mandatului de președinte, Departamentul de Stat îl face pe Trump ca la concurs, înseamnă că „mlaștina” / „the swamp”, înseamnă că „deep state”-ul, establishmentul, sînt atît de puternice încît nici chiar președintele SUA, cu oricîți bani ar învîrți, nu se poate ridica la un nivel suficient de înalt pentru a juca cu ei de la egal la egal.

US DeepState.gov

Dar pînă și Trump ar fi trebuit să știe că atunci cînd corporațiile vor să obțină niște bani, nu se împiedică de „cel mai puternic om al planetei”, îl duc la Dallas și îi zboară creierii. Iar asta se întîmpla deja în 1963! De atunci, corporațiile au crescut și sînt omnipotente. Nu mai departe de anul acesta, au cerut la Davos să nu mai răspundă în fața legilor naționale. Ba mai mult, ca legile naționale să se facă după cum dictează corporațiile. Pentru că o corporație dispune de bugete la care țări întregi nu îndrăznesc nici măcar să viseze. Dacă au nevoie de resursele Africii, mută Africa în Europa, indiferent de ceea ce poate asta însemna pentru noi. Se opune Salvini? Pleacă Salvini!

Nu-i interesează. Nu are legătură cu viața lor. Ceea ce-i interesează este să găsească suficient de mulți tîmpiți – prin brokerii lor de putere – ca acest lucru să se și întîmple. Sau dacă nu, lucrurile scapă de sub control. Ca în Yemen. Ați auzit de Yemen? O țară ca toate țările, cu universități ca toate universitățile, cu televiziuni ca toate televiziunile, cu blocuri ca toate blocurile și cu oameni ca toți oamenii. Sînt măcelăriți, iar țara transformată în ruine doar pentru că ar fi aliați ai Iranului. Iar Iranul are resurse pe care le rîvnește multă lume. Nu, nu americanii îi măcelăresc, ci saudiții și cei din Emiratele Arabe. Aliații americanilor.

Da, US DeepState.gov anunță că **Michael R. Pompeo** îl declasează public pe fostul președinte al Camerei Deputaților din România, **Liviu Nicolae Dragnea**, datorită implicării sale în „corupția semnificativă”. Acțiunea are la bază Legea privind atribuirea de credite a Departamentului de Stat, Operațiuni Externe și Programe conexe din 2019 (Div. F, P.L. 116-6). Secțiunea 7031 (c) și prevede că, în cazurile în care secretarul de stat **are informații credibile** conform cărora oficialii guvernelor străine au fost implicați în corupție semnificativă, acei indivizi și membrii ai familiei lor nu sunt eligibili pentru intrarea în Statele Unite. Mai exact, cei doi copii ai lui Liviu Dragnea, anume Valentin Ștefan Dragnea și Maria Alexandra Dragnea. Aceștia fiind „copii de ciumat roșu”. Și, mai arată „deep state”, „acțiunea de astăzi trimite un semnal puternic potrivit căreia Statele Unite se angajează să combată corupția și să sprijine statul de drept în România”. Da, sînt decizi să apere statul de drept din România precum apăra populația din Yemen de foamete.

Pentru ce a fost condamnat Dragnea? Pentru **complicitate la abuz în serviciu**, la o **faptă care nu există**? La o poveste despre două angajate care nu s-au dus la lucru și care nu aveau nici o treabă cu Dragnea, doar că proveneau din același județ? Și Pompeo are „informații credibile”? Iar asta înseamnă „corupție semnificativă”? Serios? Dar când același ciumat, Dragnea, susținea SUA în chestiunea israelină, altminteri extrem de sensibilă, fiind chiar singurul care o făcea, nu era un „corupt semnificativ”? Sigur că nu!

Dragnea a ajuns un „corupt semnificativ” când nu a vrut să cedeze resursele României pe ochi frumoși. Dragnea a ajuns „corupt” pentru că nu a avut tăria să o cotească spre zona suveranistă, spre naționalism economic, spre alianțe cu ceilalți suveraniști din zonă. A devenit „corupt” și în cele din urmă a fost trimis la Rahova pentru că a fost ezitant. Pentru că nu a luptat. Pentru că a încercat să „coabiteze”, să fie și cu globaliștii, să fie și cu suveraniștii, să fie și cu americanii, dar și cu europenii.

Însumând, acțiunea „trimite un semnal puternic” că americanii au făcut acel lucru la care se pricep ei cel mai bine: au trădat. Așa cum i-au trădat pe kurzi, de exemplu, așa cum și-au bătut joc de sârbi, de exemplu. De ucraineni. Așa cum l-au vândut pe Matteo Salvini și tot așa, cum i-au luat în brațe pe globaliștii establishmentului european, pe Giuseppe Conte sau pe Klaus Iohannis. La G7. La troc, la vânzare, pe interese și pe bani.

G7, Biarritz, Franța – 2019

Dacă ne vom osteni să privim în paralel cazurile Salvini și Dragnea, vom observa că ițele pornesc și se sfârșesc cam în același loc. Dacă povestea cu Dragnea e mai bine cunoscută, să vorbim un pic despre ceea ce în Italia s-a numit „**Operațiunea Tsipras**”. Și nu întâmplător. La fel de bine putea să-i zică și „**Operațiunea Cioloș**”. Pe scurt, este vorba despre luarea unui pion al adversarului.

Cel mai bun pion din politica italiană era Giuseppe Conte, prim-ministrul fără partid, biet profesoraș de drept, rezultat dintr-un compromis între Mișcarea 5 Stele condusă informal de Beppe Grillo și formal de Luigi Di Maio și LEGA lui Matteo Salvini. Conte a fost oarecum impus de președinte, care nu dorea ca imaginea Italiei să pară aceea de țară scăpată de sub control.

Cînd Salvini a văzut că popularitatea LEGA se apropie de 50%, iar M5S pur și simplu se topește în opțiunile electorale, ideea cea mai bună părea să fie declanșarea de alegeri anticipate, ceea ce putea aduce o majoritate parlamentară confortabilă, nu de alta, dar Salvini, ca și Dragnea în România, își dorea creștere economică, nu austeritate, nu recesiune, nu stagnare, își dorea oprirea migrației și transformarea Italiei în tabără de refugiați islamiști. Nasol, nu?

Cu atît mai nasol cu cît, hai s-o mai spun o dată, economia Germaniei este în recesiune. Italia e stagnantă. Germania își exportă peste jumătate din PIB (produsul intern brut), iar cea mai mare parte din acest export merge în țările UE. Ca Germania să aibă creștere în continuare (conform teoriilor economice în vigoare, deci să nu se afunde în recesiune), trebuie să își crească an de an producția și, implicit, exporturile, mai ales către UE! Ca atare, orice economie europeană care începe să performeze, reprezintă o amenințare gravă pentru Germania. La fel cum Brexitul înseamnă aruncarea Germaniei în recesiune. La fel cum succesul Poloniei sau Cehiei sau Ungariei sau României înseamnă același lucru. Opțiunile nemțești sînt relativ limitate: deschidere către Rusia și China, în condițiile în care propaganda oficială condamnă aceste țări ca fiind incompatibile democratic cu UE, apoi extinderea, aici ar urma Albania și Macedonia să fie incluse în UE, dar avînd piețe reduse ca dimensiune costurile ar fi ridiccate și, mai avem ca ultimă opțiune – migrația, care aduce consumatori pe piața uniunii.

Merkel, în China, discutînd cu premierul Li Keqiang despre cooperare strategică și schimburi comerciale, sept.2019

După cum vedem, creșterea economică a Italiei, a treia economie europeană, nu e pe lista bucuriilor pentru nemți. Nici o eventuală ieșire a Italiei din zona Euro! Iar Matteo Salvini a luat în calcul și această opțiune, exact din cauza chingilor în care UE ține Italia, condamnînd-o la stagnare, dacă nu la recesiune economică din 2008 încoace. Sprijinul establishmentului a fost copios. Monti, Prodi, Renzi fiind puși la conducerea Italiei nu pentru a-i face italianului viața mai bună, ci pentru a aduce corporațiilor care vor să stăpînească continentul și întreaga emisferă, un profit cît mai consistent.

Salvini a introdus mini-bondurile, ca instrument de plată a datoriilor statului către creditori și ca un instrument de plată pentru serviciile statului, odată ce mini-bondurile aveau să ajungă în proprietatea terților. Șocul a fost maxim pentru liderii UE. Chiar dacă utilizarea mini-bondurilor a fost stopată, momentul s-a suprapus cu declanșarea „Operațiunii Tsipras”, de înlocuire a vicepremierului Salvini.

Președintele a acceptat demisia lui Giuseppe Conte și a încredințat formarea guvernului unei coaliții M5S (pentru că ideea viza în principal scăparea de alegeri!) și PD (Renzi)! Ca atare, PD-ul a venit la putere exact ca și gașca lui Ciolos în România, fără vreun vot al cetățenilor. În prealabil, ca să clarificăm felul în care brokerii de putere acționează, Conte s-a întîlnit cu Juncker, Merkel, Macron, Trump, pupînd tot ce era de pupat. Mișcarea lui Salvini nu avea cum să prevadă o reutilizare a lui Conte, acesta nefiind asociat nici unui partid. Conte trebuia să dispară pur și simplu, discuțiile urmînd să aibă loc între liderii de partide.

Cînd după G7 Donald Trump a scris pe Twitter că Giuseppe Conte e un mare om, jocurile erau deja făcute. La G7, Giuseppe Conte a pledat în fața lui Trump pentru netaxarea mașinilor germane care intră pe piața americană! Nu a mașinilor italienești sau a mărfurilor italienești!

Power brokers and pawns

Dinspre Germania vin majoritatea atacurilor împotriva economiilor europene și am lămurit deja de ce. Notăm cazul special al **Sileziei** (zona cea mai industrializată a **Poloniei**), unde nemții alimentează ideile separatiste, vrînd să determine o declarație a independenței față de Polonia. Acest lucru ar mai frîna avîntul economic al unei Polonii care a ajuns a 18-a putere economică a lumii.

Tot dinspre Germania au venit atacurile la adresa premierului ceh **Andrej Babis**, unde s-a utilizat aceeași metodă ca și împotriva lui Dragnea: demonizarea. Babis este acuzat că ar fi „corupt”, întrucît Transparency International consideră că, deși și-a cedat firmele unor fonduri de administrare cîtă vreme conduce guvernul, există suspiciunea că ar avea un cuvînt de spus asupra felului în care aceste fonduri îi administrează firma! Curată corupție, nu? Ca atare, ONG-urile stipendiate Soros sau alte organizații din Germania au intrat în fibrilații și au început să nege performanțele economice ale Cehiei, să îi considere pe votanții lui Babiș „pensionari inutili” și să aducă celebra „diaspora” să facă mitinguri la Praga. Revoluția „Muiei” în reluare.

Cehii din diaspora nu-l suportă pe Babis! Nici ei nu știu de ce.

Aceeași mișcare o reîntîlnim și la **Budapesta**, cu ocazia implementării unei prevederi legale ce mărea numărul orelor de muncă pe care un angajat le putea lucra, opțional, în plus, pentru a-și spori veniturile – pe de o parte și pentru a face față lipsei forței de muncă – pe de altă parte. I s-a spus „Lega sclaviei”.

În **Austria**, scandalul „Ibiza” avîndu-l ca protagonist pe vice-cancelarul Heinz-Christian Strache (Partidul Libertății) a dus la căderea guvernului din care cei de „extrema dreapta” făceau parte alături de Sebastian Kurz, pe bază de presupuse discuții privind finanțări

„rusești”. Dar, problema o reprezenta Ministrul de Interne, Herbert Kickl (Partidul Libertății) care se opunea migrației! Acum, Kurz încearcă să câștige alegerile și să îi aducă pe socialiști la putere, militând de pe acum pentru o schimbare a politicilor privind migrația. Pionul luat, aici, este chiar Kurz.

În **România**, cei care aveau o minimă apetență suveranistă, cei din PSD, au asistat fără mare durere la simulacrul de proces împotriva lui Dragnea și la încarcerarea acestuia, apoi la predarea partidului către serviciile secrete. Nu ne surprinde, așadar, să o vedem pe Viorica Dăncilă flancată de George Maior și de Nancy Pelosi – un broker de putere al democrațiilor americani din tabăra globalistă.

Cu maestrul Maior, cu Nancy Pelosi, cu eternul Mele...

Dacă mai există unele indicii ale „prieteniei” dintre americani și polonezi, în restul țărilor din regiune, pare evident faptul că afară de vânzarea de hidrocarburi, de centrale nucleare, acapararea resurselor interne și extinderea puterii militare, americanii nu au nici un interes. La asta se rezumă orice „parteneriat”.

Ceea ce, plasează atât România, cât și restul țărilor din zonă, în situația de a-și revedea ordinea priorităților, desigur în ipoteza în care mai există cineva care ar putea să facă acest lucru. Și acum ajungem la miezul problemei! Dacă Viktor Orbán are nu doar suportul populației din Ungaria, dar și suportul Justiției și al propriilor servicii și nici nu e nevoie să se lupte cu președinția, e evident că lucrurile pot funcționa, în măsura în care echilibristica între cei puternici funcționează și pînă cînd alianțele externe îl fac intangibil.

La fel, în Polonia, unde venirea la putere a celor de la PiS a însemnat punerea pe liber – în corpore – a vechilor ofițeri de informații corupți, sigilarea instituțiilor și un restart cu servicii fidele. Probleme au existat cu liderii politici europeni care s-au opus din răspuțeri construcției unei Justiții independente în Polonia, adică exact invers decît susține propaganda. Degeaba au mobilizat dezaxații din ONG-uri pe străzi, pentru că afară de scandal nu au reușit să facă nimic altceva. Mai mult, solidaritatea enervantă a liderilor Grupului de la Visegrad a făcut

inutile și gesturile punitice ale UE!

Aici este marea problemă a oricărui candidat pentru prezidențialele din România. Fac această precizare, indiferent de câți se supără. Dar, un Liviu Pleșoianu nu este decît un pion. Nu are în spatele lui nici un partid, nici servicii, nici Justiție, nici alegători, nici măcar vreun grup de oameni decîși ca să determine vreo schimbare. Măsurat, el reprezintă 3% din voturi! Niște impotenți intelectual împing acest scenariu – Pleșoianu – ca fiind o opțiune de viitor, fără a înțelege că Pleșoianu nu e capabil nici măcar să se ridice din fotoliul în care stă, necum să gestioneze puterea, influențele, să jongleze cu sumele uriașe care sînt în joc.

Ca să fie și mai clar: toți candidații pentru președinție sînt la fel de impotenți! Pot să înțeleg țipetele „omului din umbră” George Harabagiu care nu vrea să ne mai ploconim în fața străinilor! Pot să înțeleg inteligentele analize pe care le face Octavian Racu, cel care a pus degetul pe rană, arătînd că România nu are nici un lider de tipul Salvini sau Orban, dar observ concomitent că nu interesează pe nimeni faptul că scena politică se pulverizează, deci nici măcar nu va exista vreo șansă ca un asemenea lider să răsară în viitorul apropiat!

La ora asta, din păcate, România nu are nici un partid politic veritabil. Fără excepție, toate partidele sînt doar adunături de imbecili parveniți. Și nici asta nu ar fi cu adevărat grav, dacă nu ar fi și incredibil de ignoranți. România, în clipa de față, este o țară izolată. Ne scuipăm cu toți vecinii. Nici urmă de proiecte regionale, nici urmă de cooperare! Iar pe fondul distrugerii educației, a presei și în general a valorilor pe care o societate trebuie să le aibă, ieșirea din situația dată pare imposibilă. *Ex nihilo nihil fit.*

România are nevoie de un bărbat cu coaie!!! Nu de un poet. Cu sau fără coadă. Nu de un tîmpit care se luptă cu ungerii care vor să-i ia un Ardeal din secolul al XIX-lea. România are nevoie de un bărbat care să strîngă în jurul său ceea ce a mai rămas din nația asta. Căreia, apoi, să îi poată reda speranța de a lupta. România are nevoie de un partid și de o majoritate parlamentară stabilă. De un lider, susținut, care să poată apoi stabili alianțe și care să înțeleagă mersul politicii externe, de astăzi, să se poată strecura printre jigodiile de brokeri de putere pentru a transforma România într-un suport pentru politicile pe care le vrea implementate.

Pentru a putea supraviețui, România trebuie să fie capabilă să poarte lupta cu globaliștii, cu neomarxiștii și cu Islamul. Iohannișii, cioloșii, brusvilișii, cumpănașii, paleologii, cataramele, dăncilele și ce vietăți mai populează astăzi scena internă, nu sînt decît pionii nesemnificativi, dispensabili.

Nu de luzeri ca Adrian Năstase, ca Dan Voiculescu, ca Traian Băsescu are nevoie țara! Nici de reșapați ca Geoană, Crin, Ponta, maculați și aruncați înapoi pentru distracția celor mari. Nu de indivizi care au transformat suptul „Licuriciului” în proiect național, nici cei care au privatizat și nișat suptul și linsul. Nu de Chichirău și Barna duce țara lipsă, ci de oameni normali și apți să facă ceva.

Și, cum spuneam la început, nu accederea la funcție este neapărat o problemă, ci rămînerea pe funcție și ceea ce fiecare poate să facă odată ce și-a adjudecat funcția. Iar acest ultim aspect ar merita, poate, un pic de chibzuință.

	IMAS	Verifield	Sociopol
	5 - 28 aug	26 - 30 aug	19 - 31 aug
PNL	28.4	28	35
USR	19.8	23	16
Plus	5.5		
PSD	17.9	25	20
Pro	8.7	8	11
ALDE	7.4	6	5
UDMR	4.6	4	3
PMP	2.9	2	5
alții	4.8	4	5
Iohannis	44.6	43	45
Barna	17.3	15	14
Dăncilă	8.4	18	17
Diaconu	*	14	14
Paleologu	**	6	4
Kelemen	2.4	1	2
Pleșoiianu			3
alții		3	1
	*CPT 12.7		100
	*VVP 14.0		
	** Tomac 0.6		

Sursa: Facebook / Ionuț Apahideanu

Aici, mă interesează strict procentele de la Sociopol. Dacă Mircea Diaconu are 14%, indiferent de câți se apucă de râs sau de înjurat, cu o campanie bună și cu o echipă care să tragă, are șanse să îl bată pe Iohannis. Ceea ce n-aș putea spune despre Dăncilă sau Barna. Singurul câștig ar fi că n-am mai vedea moaca plăvanului. Restul candidaților nu contează.

REPORT THIS AD

REPORT THIS AD

 September 7, 2019

OPINIE

Angela Merkel, Beppe Grillo, Brexit, China, Crestinism, Davos, Donald Trump, Emmanuel Macron, G20, G7, George Soros, Giuseppe Conte, Grupul de la Visegrad, Klaus Iohannis, Lega, Liviu Plesoianu, Liviu Dragnea, Luigi Di Maio, Matteo Salvini, Mike Pompeo, Propaganda, PSD, SRI, UE, Viktor Orbán, Viorica Dancila

One thought on “Prezidențiale: posesori de putere, brokeri de putere și pionii”

1. gogu

says:

September 8, 2019 at 5:47 am

Interesanta poveste. Dar, ca-ntoteauna, cand ti se spune o poveste, este bine sa stii cine a scris-o ca atunci semnificațiile ei sunt mult mai clare.

This site uses Akismet to reduce spam. [Learn how your comment data is processed.](#)

UP ↑

